

پیشنهادات کمیسیون اقتصاد سلامت برای اصلاح موادی از لایحه جدید قانون مالیات بر ارزش افزوده

پیشنهاد اول: کالاهای مشمول بند ۱۵ ماده ۱۷ لایحه به جای آنکه معاف از مالیات ارزش افزوده دانسته شود مشمول نرخ صفر مالیاتی اعلام گردد.

استدلال: چنانچه اقلام موضوع این بند همچنان معاف از مالیات دانسته شود از آنجا که تولیدکنندگان آن را نمی‌توانند مالیات بر ارزش افزوده پرداختی به ارائه‌کنندگان کالاها و خدمات لازم برای تولید اقلام مورد بحث را استرداد نمایند عملاً با توجه به تعیین نرخ ثابت برای اقلام مذکور از سوی دولت، تولیدکنندگان بایستی مالیات پرداختی را از محل منابع داخلی خود تامین نمایند که این امر موجب تحمیل هزینه‌های غیرقابل جبران و ظلم مضاعف به تولیدکننده می‌باشد.

پیشنهاد دوم: تجهیزات پزشکی خصوصاً اقلام مصرفی نیز بایستی مشمول حکم بند ۱۵ ماده ۱۷ دانسته شود (مالیات صفر).

استدلال: تجهیزات پزشکی مصرفی در تامین سلامت و فرایند درمان بیماران دارای نقش مشابه دارو می‌باشد و بایستی مانند دارو با آن رفتار شود. البته در متن فعلی بند ۱۵ به کالاهای مصرفی درمانی اشاره شده است که مبهم می‌باشد و جایگزینی عبارت تجهیزات پزشکی مصرفی باعث رفع ابهام و شفافیت مفاد بند می‌شود.

پیشنهاد سوم: لزوم تایید اقلام موضوع این ماده برای برخورداری از نرخ صفر مالیاتی توسط وزارتخانه‌های بهداشت یا کشاورزی به قوت خود باقی بماند.

استدلال: جلوگیری از سوء استفاده احتمالی اشخاص از مفاد بند ۱۵ ماده ۱۷، مستلزم نظارت و تایید وزارتخانه‌های مذکور به شرح پیشنهادی می‌باشد لذا حذف لزوم تایید وزارتخانه‌های مذکور از متن اصلاحات پیشنهادی اتاق بایستی کان لم یکن گردد.

پیشنهاد چهارم: در ماده ۶۱ لایحه میزان جریمه تاخیر به جای ۲٪ ماهیانه به معادل شاخص نرخ تورم بانک مرکزی (نقطه به نقطه) تغییر یابد.

استدلال: با توجه به کاهش نرخ تورم و نرخ سود بانکی و استمرار آن، مطالبه جریمه پرداخت خصوصاً از تولیدکنندگان با نرخ ۲٪ که بسیار بالاتر از نرخ تورم می‌باشد غیر عادلانه است. پیشنهاد می‌شود همانند ماده ۵۲۲ قانون آئین دادرسی مدنی که ملاک پرداخت خسارت تاخیر تادیه توسط دادگاه‌ها می‌باشد در اینجا نیز شاخص نرخ تورم بانک مرکزی ملاک محاسبه قرار گیرد.

پیشنهاد پنجم: در ذیل تبصره ۳ ماده ۱۹ این عبارت افزوده شود:

مالیاتهای پرداختی توسط تولیدکنندگان کالاهای دارای نرخ صفر مالیاتی قابل استرداد و تهاتر می‌باشد. سازمان امور مالیاتی مکلف است حداکثر ظرف مدت ۲ ماه از تسلیم اظهارنامه مربوطه توسط تولیدکنندگان

کالاهای مذکور نسبت به استرداد مالیات‌های پرداختی یا تهاتر آنها با بدهی‌های مالیاتی قطعی تولیدکننده اقدام نماید. در صورت عدم استرداد مبالغ پرداختی همانند مالیات اضافه پرداختی مشمول خسارت تاخیر خواهد بود.

استدلال: با توجه به اینکه تبصره ۳ ماده ۱۹ مالیات‌های پرداختی تولیدکنندگان کالاهای معاف را غیر قابل استرداد و تهاتر دانسته است، بایستی برای تولیدکنندگان کالاهای مشمول نرخ صفر مالیاتی امکان استرداد یا تهاتر مالیات‌های پرداختی وجد داشته باشد. چنانچه این عبارت به تبصره افزوده نشود، تغییر وضعیت اقلام مشمول بند ۱۵ ماده ۱۷ از "معاف" به "دارای نرخ صفر مالیاتی"، بلااثر و بی فایده می باشد.

پیشنهاد ششم: مسئولیت‌های مودیان در مواردی که در این قانون بصورت تضامنی پیش بینی شده است به انفرادی تغییر یابد.

استدلال: مسئولیت‌های تضامنی که برای خریداران و فروشندگان در این لایحه پیش‌بینی شده است خلاف اصول مسلم حقوقی بوده و انصاف و عدالت اقتضا می کند مسئولیت تضامنی حذف گردیده و هر مودی صرفاً مسئول عملکرد خود باشد.